

και παράξενο σου φάνηκε πού κατινίζει ή δική μου ράχη !...

***

'Από την Στρατώνισσα τραβήξαμε στό Μάλεσι. Κι' ό Ντεληφασούλης μονολογούσε :

— Σίγουρα, τό πουλί μου θά ψηθή στη Σόφια !

Στό Μάλεσι, λίγο έλειψε νά βοή τό μεσεΐ του ό Ντεληφασούλης. 'Ο λοχαγός ελεγε άπαγορεύσει νά άναφτούν πικριά. 'Ο Ντελής, γαργαλιζόμενος από τό μισσημένο κοτόπουλο, κατέβηκε μέσα σε μιá κουφοσπηλιά, πού σχηματίζαν μερικά κοτσώνια μαζεμμένα κι' άρχισε τό έργο του. Τόν μυρίστηκαν, τόν πιάσαν μά τόν συγχώρησαν γιατί ήτανε καλός στρατιώτης. 'Ετσι έβγαλε πάλι τό πουλί στό σακιδιό του μουμουρίζοντας.

— Τίτατα έγω πού; αυτό τό έργο θά ψηθή στη Σόφια !

'Αρχισε πια νά κινή άσπεται με την κακορίζικιά του αυτή :

— 'Ακούς, κύρ λοχαγέ μου, ένα κοτόπουλο χωρίς κεφάλι και φτερά, νά πετάξη από τη Θεσσαλονίκη ως την Κρέσνα !... Είπε θέλημα Θεού, νά ψηθή στη Σόφια !...

'Ετσι κι' όταν μετά την πρώτη κατάληψη του Πετσόβου του έδότη εικάζα ή νά ψήση, σάν έμεινε τό σύσταγμα του εφεδρεία, δέν τό έψησε.

— Είπα, αυτό θά ψηθή στη Σόφια !... Ελεγε με βεβαιότητα.

Μά δέν έψηθηκε στη Σόφια τό κοτόπουλο του Ντεληφασούλη.

Τήν άλλη μέρα, άρχισε μιá φοβερή έπίθεση των Βουλγάρων. Πέφταν ή όβιδες σάν βροχή και ή σφαίρες σάν χαλάζι. 'Ο Ντεληφασούλης άσπτευότανε, περπατώντας τόν Σαπουνάκη :

— 'Αίντε Σαπουνάκη, από και.

— Μαρε πού νά πάω, πού πέφτουμε όβιδες ! Δέν βλέπεις, γιαμά, κανονίες πού ρίχνουνε !...

— Μά τί θέλεις νά σου ρίξουν... μαντολάτα ;

'Εξαφνα ένα θραύσμα όβιδος χτύπησε τόν Ντεληφασούλη και τόν έκανε κομμάτια.

'Αλλού πήγε τό καπέλλο του, ό γυλιός άλλου κι' άλλου ή κόττα.

'Ο Σαπουνάκης έτρεξε τότε ν' αρπάξη τό κοτόπουλο.

Κι' όταν κατούν στο προσκλητήριο φωνάζαν τόν Ντεληφασούλη, Ντεληφασούλης δέν ύπήρχε πια.

— Μαρε τί έγινε ό κακομοιρής ;

'Ο Σαπουνάκης προχωρήσας, ειπε κομικοτραγικώς, σταθείς εις προσοχήν :

— Εδπειθώς αναφέρω ότι ό λοχίας Ντεληφασούλης, έφαγε...μιά όβίδα !...

— Μαρε κι' όβίδα έφαγε / ειπε ξεφρισθείς, μη έννοήσας και παρεξηγήσας τό λογοταίγιο του Αηλουριώτου ό λοχαγός.

Και πρόσθεσε, θέλοντας ν' άσπτευθή ό ταγματάρχης :

— Και σέ, Σαπουνάκη, δέν έφαγες τίποτε ;

— Εδπειθώς αναφέρω κύρ Ταγματάρχα, πως έφαγα κι' έγώ... την κόττα ! συμπλήρωσε ό Σαπουνάκης.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

'Ερρίκος Χάινε

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

(Του 'Ερρίκου Χάινε)

I

Τόσος καιρός πού έφυγε, κι' άκόμα Δέν γέλασε τό άμοιρό μου στόμα 'Ακούω άνοστιές με τό σωρό Μά νά γελάσω δέν μπορώ...

'Αχ δέν μπορώ !...

'Αφ' ότου για τό χωρισμό της καιό 'Εξεμαθα άκόμη και νά κλάω Πονώ μεσ' την καρδιά και λαχταρώ, 'Αλλά νά κλάψω δέν μπορώ...

'Αχ δέν μπορώ !...

II

'Ενός στο μαγουλάκι σου 'Ομως θ' άλλάζουν αί καιροί, Τό καλοκαιρι μένει, 'Αγάτη μου στοχάζου, Χειμώνας την καρδούλα σου Τό καρύ θαρρή στο μάγουλο Την έχει παγωμένη Κ' ή ζέστη στην καρδιά σου !...

III

'Εφτας ό Μάης μ' ευωδίες τη γή για νά σκεπάση Τό χόμα νά δροσιού τό ξερό, 'Ολοι γελούν και χαίρουνται στην άνθισμένη πλάσι. 'Εγ' όμως νά γελάσω δέν μπορώ...

Τά κουνουδάκια άντιλαούν και τά πουλιά μιλούνε, Καθώς στον μύθον τόν παλιό καιρό, 'Εγώ δέν νοιώθω μοναχή τη γλώσσα πού λαλούνε. Βιάπω παντού σκοταδι τρομερό...

'Η συντροφιά του φίλου μου είν' άνοστη και κρύα, Βρίσκω τόν κόσμο όλον όχληρό, 'Αχ συμφορά μου !...Εγίνηκε και λέγεται : 'Κρυά Τ' αγαπημένο μου πουλί τό τόσο τρομερό !...

IV

Και όταν σ' όμιλόγησα τόν πόνο, τόν βαρύ μου 'Ελασημώθηκες βαρετιά κι' έγέλασας, καλή μου !... Μά όταν τόν έστόλισα με στίχους μαγεμένους Τότε μονάχα μοίκαμες άμετρήτους έπαινος...

V

Σάν έπειτούσαν τά μουμπουκία Με του Μαγιού την ευωδιά, Τότε κι' ό έρωτας έφάνη Μέσα στην δολια μου καρδιά.

Σάν τραγουδοῦσαν τά πουλάκια Με του Μαγιού την ευωδιά, Τότε ξεθάρεγμα και σουτα Τόν πόνο ποιχώ στην καρδιά.

VI

Θέλω νά κρύψω την καρδιά μου Θά τρεμουλιάξη τό τραγουδι Και θάλα σάν τό φίλημα της, Νά λήη τό κρινο σάν μυρίζει 'Όπου μου έδωκε μιá μέρα Για την αγάπη μου τραγουδι. Σέ όρ' αγάπης γλυκιά της !...

Μεταφράσεις 'Αντων. Μάτσει

ΟΥΔΕΝ ΚΑΙΝΟΝ...

Η ΠΡΩΤΕΣ ΔΑΝΕΙΣΤΙΚΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Οι δανειστικές βιβλιοθήκες δέν εινε επινόησις των νεωτέρων χρόνων. 'Ο πρώτος ό όποιος τις αναφέρει εινε ό άγιος 'Ιερώνυμος. Γράφοντας κάπου για έναν πρεσβύτερο, Παμφίλιο όνόματι, ό όποιος έμαρτύρησε υπέρ της χριστιανικής πίστεως τό 309, αναφέρει ότι ό 'Ιερώνυμος εκείνος για νά διαδόση τόν Χριστιανισμό στην Καισάρεια, έφρόντισε κι' έμάζεψε 30.000 χειρόγραφά θρησκευτικού περιεχομένου,τά όποια εδάνεισε σε όσους τού τά ζητούσαν.

Στό Παρίσι κατά τό έτος 1342, δηλαδή έναν αιώνα προτού άνακαλυφθή ή τυπογραφία όπήρχε τέτοια ζήτησις χειρογράφων από τις μορφωμένες τάξεις, όστε οι βιβλιοπόλαι άπεφόισαν νά διαθέσουν όρισμένον αριθμό χειρογράφων τά όποια νά δανείζουν, ή μάλλον νά νοικιάζουν στους πελάτες τους. Στην 'Αγγλία έφηρμοσθη για πρώτη φορά τό σύστημα αυτό κατά την βασιλεία του 'Ερρίκου Δ', ό όποιος έκτισε μιá βιβλιοθήκη για τους φοιτητάς της 'Οξφόρδης, ιη; όποιος τά χειρόγραφα εδανείζεντο οι σπουδαστάι.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΕΘΙΜΑ

Η ΧΗΝΕΣ ΣΤΗΝ ΙΑΠΩΝΙΑ

Στην 'Ιαπωνία ή χήνες, όπως και στην άρχαία Ρώμη, θεωρούνται ως ιερά πτηνά. 'Οα' οι κάτοικοι εινε ύποχρεωμένοι νά τις περιποιούνται και νά τις προστατεύουν άν άντιληφθούν ότι διατρέχουν κανένα κίνδυνο. Τό νά σκοτώσει χήνα θεωρείται ως τό βαρύτερο έγκλημα, τό όποιον κατά τόν παλιότερο ποινικό νόμο έτιμωρείτο με θάνατο και μάλιστα πολύ βασιανιστικά.

Στά δικαστικά χρονικά του περασμένου αιώνας αναφέρεται μιá τέτοια δική για φόνο χήνας. Κάποιο παιδάκι παίζοντας και κνηγώντας ένα κοπάδι χήνες με τις πέτρες - δέν ειχε πληροφορηθή άκόμη τό δυστυχισμένο για την ερωτία των πουλερικών αυτών - έσκότωσε μιá. Κατά κική του τύχης τό ελδε ένας γείτονας, ό όποιος άφου τό συνέλαβε, τό παρέδωσε μαζί με τη σκοτωμένη χήνα στον αρμόδιο δικαστή.

Τό έγκλημα ήταν αυταπόδεικτο, ό νόμος ρητός και κατηγορηματικός και τό παιδί, άσχετα προς την ηλικία του και προς την άγνοια περι ερωτίας των χηνών, έπρεπε νά καταδικασθή σε θάνατο.

'Η φτωχή μητέρα του δυστυχισμένου παιδιού, ή όποια παρίστατο κατά την τρομερή εκείνη διαδικασία, έλαλε άπ.ρηγόρητα.

Τά δάκρυα της μητέρας, άλλα και τό κομμάδι της ύποθέσεως, τό όποιον ήταν σε θέση φυσικά ν' άντιληφθή ό δικαστής, τόν συνεκίνησαν, ελύγισαν τη δικαστική του συνείδηση και γυφίζοντας προς τη μητέρα του μικρού μελλοθανάτου της ειπε :

— 'Ορίστε, πάρε αυτή τη σκοτωμένη χήνα και άν έντός εικοσιτεσσάρων ώρών κατορθώσης νά τη φέρης στη ζωή, ύπόσχομαι νά μην καταδικάσω σε θάνατο τό παιδί σου.

'Η φτωχή γυναίκα πήρε την παγωμένη και τυμπαναία πλέον χήνα και μετά εικοσιτέσσερες ώρες την παρουσίασε παραμυτικά ζωντανή στον δηθεν κατάπληκτο δικαστή. 'Απλούστατα ειχε άντικαταστήσει τη σκοτωμένη χήνα με μιá ζωντανή.

'Ετσι ικανοποιηθή και ή κοινή γνώμη, πού ειχε έξεγερθή μ' ένα τέτοιο έγκλημα και ζητούσε την κεφαλή του παιδιού επί πίνακι, εγλύτωσε και... ό τρομερός έγκληματίας τό θάνατο και άκόμη εδόθη μιá εικαρία στους θεούς νά κάνουν ένα... θαύμα !

